

Het verhaal van Stefan die alles in zijn hart bewaarde

Katrien legde haar hand op de schouder van Stefan. 'Zullen we ons vaste toertje wandelen?' vroeg ze. 'Ik moet er even uit.'

Stefan knikte. Hij kon al voorspellen hoe het zou gaan. Katrien wilde ventileren over wat er die middag gebeurd was. Na vijfentwintig jaar huwelijk kende je elkaar wel zo ongeveer. Hij zou vooral luisteren, al was hij er net zo ondersteboven van als zijn vrouw.

Buiten beet de kou in Stefans oren. Hij had zijn pet moeten opzetten. Als hij de kleppen omlaag deed, temperde dat meteen ook het volume van Katriens stem. Hij snapte wel dat ze opgejaagd en bezorgd was. Dat was hij ook, al kwam het er bij hem anders uit.

Die middag was hun dochter Mira langs geweest met haar nieuwe vriend. Ze hadden nog maar pas van zijn bestaan gehoord. Stefan was blij geweest voor Mira, tot ze te horen kregen hoe oud haar vriend Bert was. Slechts vijf jaar jonger dan Stefan. En hij had bovendien twee tienerkinderen uit een vorige relatie.

'Wat vind jij daar nu van?' barstte Katrien los. 'Die Bert is dertig jaar ouder dan Mira. Als zij veertig is, is hij zeventig! Stel je dat eens voor! En dan die grote kinderen, die bijna zo oud zijn als ons Mira. Waar begint ze toch aan?'

Een eindje voor hen uit liep een verliefd jong koppel hen tegemoet, met de armen dicht om elkaar heen geslagen. Stefan kon er zijn ogen niet van afhouden. Af en toe tilde de jongeman zijn vriendin voor de grap lichtjes op terwijl ze voorbij wandelden en elkaar kruisten. Het meisje had een aanstekelijke lach.

Katrien keek hen na. 'Die maken het niet zo moeilijk', zei ze met afgunst in haar stem. Stefan bromde wat. 'Ik had het ook liever anders gezien.'

Hij had zoveel dromen gehad voor Mira. Zo'n lief en mooi meisje, al vonden alle vaders dat waarschijnlijk van hun dochters. Waarom kwam ze niet naar huis met een jonge kerel die wist wat hij wilde in het leven? Zodat ze samen een huis konden zoeken en, na een poos, een gezinnetje beginnen? Wat was daar toch mis mee?

'Waarom is ze toch niet bij Michiel gebleven?' jammerde Katrien verder. 'Dat was toch een goeie jongen?'

'Omdat ze allebei vonden dat ze niet bij elkaar pasten', hielp Stefan haar herinneren. Katrien zuchtte. 'Moet ze daarom met zo iemand beginnen? Dat is toch vragen om problemen. En dan die kinderen, die zitten ook niet te wachten op een stiefmoeder die maar een paar jaar ouder is dan ze zelf zijn. Die zullen nogal eens met haar voeten spelen!'

Katrien stopte niet. Ze waren al in de tweede helft van hun ommetje en ze bleef maar doorgaan. 'Mira beseft niet wat ze zich op de hals haalt. Daar zal ze pas achter komen als het te laat is. En op die leeftijd kan Bert toch nooit een goede papa zijn, als ze aan kinderen willen beginnen. Iedereen gaat denken dat hij de opa is van zo'n kind! En later gaat Bert ouderdomskwaaltjes krijgen en dan kan Mira daarvoor opdraaien. En misschien komt ze al heel jong alleen te staan...'

Stefan knikte af en toe. Hij begreep echt wel dat Katrien zich zorgen maakte. In zijn hoofd zaten dezelfde vragen. Maar hij bleef denken aan iets wat hij vanmiddag ook gezien had. De zachte blik waarmee Bert keek naar Mira.

Pas toen ze weer hun eigen straat in liepen, viel Katrien stil. 'Waarom zeg je zo weinig?' vroeg ze.

Stefan haalde zijn schouders op. 'Wat wil je dat ik zeg? Je hebt gelijk zoals altijd.' Hij kneep even in haar arm. 'Maar die Bert leek me wel van goeie wil, hij ziet haar echt graag, denk ik. Ik weet ook niet wat ik er allemaal van moet denken. Maar misschien weet Mira beter wat ze doet dan wij beseffen.'

Hij zuchtte. 'Misschien moeten we het maar nemen zoals het komt. En vertrouwen dat er iets of iemand een oogje in het zeil houdt en ons allemaal helpt als het nodig is ...'

Hij trok Katrien even dicht tegen zich aan en gaf haar een kus op haar haren.

'Het is waar, Mira gaat ons misschien nog nodig hebben', mompelde ze tegen zijn borstkas. 'Dan heeft ze er ook niet veel aan als wij alleen maar kritiek hebben. Maar ik ga wel wat hulp kunnen gebruiken om het allemaal goed aan te pakken, hoor!'

Hij citeerde voor de zoveelste keer de lijfspreuk van zijn moeder zaliger: 'Met een goed woord doe je nooit iemand kwaad.'

Katrien lachte en aaide over zijn arm. 'Haal je die oude wijsheid weer boven?'

'We moeten er maar het beste van maken', zei hij. En al zijn bijgedachten en zorgen zou hij zoals altijd bewaren in zijn hart.